

Der var en tid, da kvindesagen var stærkt oppe i sindene — i slutningen af firserne — man skrev og drøftede, og spørgsmålet var brændende. Nu synes det, som om folk havde slået sig noget mere til ro, som om der ikke længer fandtes den varme for kvindesagen, ja, det foredrag, frøken Ellen Key holdt her ifjor efterår, betegnede en tydelig reaktion. Det er ikke stedet her nærmere at komme ind på frøken Keys foredrag, som for resten indeholdt meget godt, men det var betegnende for tidsånden. — Det har hændt mig for temmelig nylig, at medlemmer af „Dansk kvindesamfund“, som har været meget varme for kvindesagen på hint ovenfor nævnte tidspunkt, har sagt, at det var ingen skade til, at kvindesagen nu om stunder hvilede, der var jo *intet nyt at sige om den sag, det var altsammen sagt så ofte, og kvinderne havde jo nåt det meste af, hvad de kunde ønske, de kunde jo omtrent blive alt, hvad de vilde.* Det er denne anskuelse, der er temmelig almindelig, som jeg trænger til at modsige.

Det er vist noget, kvindesagen har til fælles med enhver sandhed, at man ikke kan finde på noget „nyt“ at sige om den, men må sige det samme om og om igen, om end på forskellig måde, indtil sandheden går ind i folks bevidsthed. Hvad nyt siger de folk, der kæmper for folkerettighederne, for nationaliteternes ligestillelse og frihed og for de religiøse sandheder? De siger de samme sandheder om igen, blot på forskellig måde. Og kvindesagens tilhængere har ikke lov til at blive trætte af at gentage dens sandheder; er de end sagt tit, så er de ikke sagt *tit nok*, så længe det er så uendelig langt fra, at de er trængte ind i folks bevidsthed!

Den anden påstand, at „kvinderne har nåt det meste af, hvad de kunde ønske, de kunde jo omtrent blive alt, hvad de vilde“, er ligesaa urigtig. At det ikke er rigtigt, at kvinderne kan blive alt, hvad de vil, behøver jo knapt at bevises. Endnu er næsten alle lærde skoler og realskoler kun for mænd, de fleste stipendier og understøttelser ligeledes, og får de så endelig en eksamen, så giver den ingen adgang til statens embeder. De færreste håndværkeres værksteder står åbne for kvinder, og overalt hvor kvinderne er komne ind, får de kun underordnede stillinger og tåles aldrig som mænds overordnede. Man tænke f. eks. på forhandlingen i Århus byråd i dette forår om ansættelsen af en kvinde